

[Socialministeren]

sen anerkendte ulykkestilfældene få dage efter anmeldelsen.

Det er endvidere blevet hævdet, at sikringsstyrelsen i de 2 sager har skønnet, at en eventuel erstatning kun skal ydes efter en indtægt på 44.000 kr., uanset at den afdøde forsørgers indtægter faktisk har været meget større.

Dette er heller ikke rigtigt, idet styrelsen har været afskåret fra at skønne over indtægters størrelse, der er direkte fastsat i loven. Sagerne drejer sig nemlig om selvstændige fiskere med mindre kuttere. Selvstændige erhvervsdrivende har efter loven om arbejdsskadeforsikring pligt til at holde deres ansatte forsikret, men har i almindelighed ikke pligt til at tegne forsikring for sig selv. For fiskere er der i loven gjort en undtagelse. En selvstændig fisker har således pligt til at tegne forsikring for sin egen person, såfremt mindst $\frac{1}{3}$ af hans årsindtægt stammer fra personligt arbejde ved fiskeri. For selvstændige fiskere med mindre kuttere er årslønnen i henhold til arbejdsskadeforsikringsloven 40.000 kr. (på tidspunktet for ulykkestilfældet løntalsreguleret til 44.000 kr. og nu – dvs. for ulykkestilfælde indtruffet efter den 1. april 1979 – til 48.000 kr.). Sikringsstyrelsen har således ingen mulighed for at sætte årslønnen til noget andet beløb.

I forbindelse med spørgsmålet om erstatningsniveauet kan jeg oplyse, at sikringsstyrelsen efter forhandling med Ulykkesforsikringsforbundet for Dansk Fiskeri har fået tilsagn om, at forbundet sammen med opkrævningen af præmien for andet halvår 1979, der udsendes omkring den 1. oktober, vil informere sine medlemmer om, i hvilket omfang forsikringen dækker selvstændige fiskere og deres efterladte.

Til sidst vil jeg – ikke mindst af hensyn til de efterladte – udtrykke min beklagelse af, at disse sager har givet anledning til så mange misforståelser.

Til *undervisningsministeren* (28/8 79) af:

Halvgaard (FP):

»Vil ministeren oplyse, om det er planen, at Sydjysk universitetscenter i Esbjerg fortsat skal udvikle sig til et universitet i lighed med vore universiteter i København, Århus eller Odense, og i bekræftende fald, om ikke ministeren anser vor nuværende universitetskapa-

citet for tilstrækkelig og dermed også har forudsætning for i værste fald at kunne huse de aktiviteter, der foretages i Esbjerg, og endvidere, om ministeren bl. a. på baggrund af Danmarks alvorlige økonomiske og beskæftigelsesmæssige situation er enig i, at man i uddannelsessektoren er nødt til at prioritere på en sådan måde, at bevillinger alene tilgodeser de uddannelsesstilbud, der er i overensstemmelse med samfundets behov for skabelse af nye arbejdspladser?«

(Spm. nr. 1414).

Begrundelse.

Ifølge en artikel i Aktuelt den 22. august 1979 forlyder det, at Sydjysk universitetscenter i begyndelsen af det nye år vil modtage sine første studerende i forbindelse med oprettelsen af et institut for øst-vest-forskning. I 1970 besluttede folkettinget i princippet, at hver af de seks regioner skulle forsynes med et universitetstilbud. I den mellemliggende tid er Danmarks økonomiske og beskæftigelsesmæssige situation blev så alvorlig, at dybtgående besparelser også i universitetssektoren er nødvendige.

Derfor vil aktiviteter i lighed med oprettelse af yderligere universitetskapaцитet være en hån mod danske skatteydere, når de sparsomme midler i uddannelsessektoren disponeres forkert og tåbeligt.

Besvarelse (5/9 79):

Undervisningsministeren (Dorte Bennedsen):

Jeg kunne ønske, at FPs medlemmer i folkettinget indbyrdes koordinerede spørgeaktiviteten og dermed var med til at reducere arbejdsomfanget i administrationen. Jeg kan ved besvarelsen af dette spørgsmål henvise til min besvarelse af spørgsmål nr. 1404 fra folketingsmedlem Mogens Glistrup, men skal, for at der ikke opstår misforståelser, tilføje, at Sydjysk universitetscenter ikke kan optage studerende, gennemføre eksaminer eller lignende. Jeg er også fra aviserne bekendt med, at centret indgår aftaler med de eksisterende universiteter om, at studerende kan gennemføre deres specialearbejde ved centret, og har intet at indvende mod sådanne aftaler, som alene er et anliggende mellem de pågældende institutioner.